

но с дифференцированою тактикою терапії, що свідечує про необхідність стандартизації даного підходу к ліченню больных ЛХ і дальнішого удосконалення тактики лічення в рамках многоцентрових рандомізованих досліджень.

511. Лікування пацієнтів з ДВВКЛ молодого віку

І.А. Крячок, К.С. Філоненко, О.М. Алексик, І.Б. Титоренко, А.В. Мартинчик,

Національний інститут раку, Київ

До 2003 р. золотим стандартом терапії пацієнтів з дифузною В-великоклітинною лімфомаю (ДВВКЛ) залишався курс хіміотерапії (ХТ) за схемою СНОР. У зв'язку з його недостатньою ефективністю (показник 5-річної загальної виживаності (ЗВ) близько 50%), весь час відбувався пошук більш ефективних схем ХТ. Додавання ритуксимабу до базового курсу СНОР дозволило покращити показник 5-річної ЗВ до 80–90%. Враховуючи обмежену доступність ритуксимабу і схеми R-СНОР в Україні, актуальним є визначення найбільш ефективної схеми ПХТ у молодих пацієнтів з ДВВКЛ.

Проведено аналіз ефективності терапії у 41 пацієнта молодого віку з ДВВКЛ, що були проліковані у 2008–2010 рр. за схемами СНОР-14 та СНОЕР. До групи СНОР-14 включено 15 пацієнтів у віці 20–59 років (м=42 роки), 5 чоловіків (33%) та 10 жінок (67%). Ранні стадії (I–II) виявлено у 9 пацієнтів (60%), пізні (IV) — у 6 (40%). До групи хворих СНОЕР включено 26 пацієнтів у віці 21–59 років (м=39 років), 13 чоловіків (50%) та 13 жінок (50%). Ранні стадії (I–II) виявлено у 11 пацієнтів (42%), пізні (III–IV) — у 15 пацієнтів (58%). В середньому в групі СНОР-14 хворі отримали 5,6 курсів ХТ, у групі СНОЕР — 6,7 курсів ХТ. Обидві групи були аналогічними за усіма показниками. Медіана періоду спостереження становила 11 міс для групи СНОР-14 і 15 міс для групи СНОЕР. Загальна відповідь на терапію становила 60% (47% повних ремісій (ПР)) у групі СНОР-14 та 77% (54% ПР) у групі СНОЕР, $p > 0,05$. 1-річна ЗВ становила 67,6±14,5% у групі СНОР-14, медіана — 19 міс, та 90,4±6,4% у групі СНОЕР, медіана не досягнута, відповідно, $p < 0,05$. Гематологічна токсичність виявлена у 87% хворих групи СНОР-14 та у 85% у групі СНОЕР, негематологічна — у 80 та 67% відповідно, $p > 0,05$. Проведення наступного курсу ХТ було затримано у групі СНОР-14 у 5 хворих у зв'язку з нейтропенією 4 ст., у групі СНОЕР — у 1 хворого, у зв'язку з гепатотоксичністю 3 ст., $p < 0,05$.

Попередні результати свідчать про тенденцію до більш ефективного лікування за схемою СНОЕР. Необхідним і перспективним є продовження дослідження.

512. Ефективність терапії пацієнтів з НХЛ

з використанням ритуксимаб-вмісних режимів

І.А. Крячок, К.С. Філоненко, Г.О. Губарева, І.Б. Титоренко, О.М. Алексик, Т.В. Каднікова, О.І. Новосад, А.В. Мартинчик, С.В. Куцевий, Л.Б. Куценко,

Національний інститут раку, Київ

Метою дослідження було вивчення ефективності терапії у пацієнтів з НХЛ за схемами з включенням ритуксимабу.

Оцінено ефективність терапії у 110 хворих з НХЛ, які отримали лікування за схемами з включенням ритуксимабу (37 жінок і 73 чоловіки) у віці 19–76 років (м=46 років). Найбільшу групу становили хворі з дифузними В-великоклітинними лімфомами (75 чоловік, 68%). Локалізовані стадії (I і II) мали 27 пацієнтів (20%), генералізовані (III і IV) у 83 (80%). У складі терапії першої лінії R був призначений у 78 пацієнтів (71%), у якості терапії другої лінії у 32 хворих (29%). Всього пацієнти отримали від 1 до 8 курсів ПХТ з використанням ритуксимабу (п=4,2 курси). Контрольну групу, аналогічну за своїми клініко-лабораторними характеристиками становили 100 пацієнтів, які отримали терапію без включення R.

Медіана спостереження для обох груп становила 24 міс (3–110 міс). У досліджуваній групі позитивну відповідь на лікування досягнуто у 81 хворого (79%), у контрольній групі — у 64 хворих (64%, $p < 0,05$). Повної ремісії (ПР) у групі з R до-

сягнуто у 49 пацієнтів (48%), у контрольній групі — 37 пацієнтів (37%, $p < 0,05$). Показник 5-річної загальної виживаності (ЗВ) становив 69,4±6,4% у досліджуваній групі та 49,1±7,3% — у контрольній, $p < 0,05$. Показник 5-річної безподійної виживаності становив 64,2±7,5% у досліджуваній групі та 42,5±9,1% — у контрольній, $p < 0,05$. Ефективність лікування із застосуванням препарату R залежить від кількості проведених курсів ПХТ з використанням цього препарату. Серед пацієнтів, які отримали від 1 до 3 курсів ПХТ з R, показник 5-річної ЗВ становив 50,2±10,8%, медіана — 30 міс, у групі пацієнтів, які отримали від 4 до 8 курсів ПХТ з R, показник 5-річної ЗВ становив 76,0±8,3%, медіана виживаності не досягнута, $p < 0,05$.

Застосування схем лікування із включенням препарату ритуксимаб покращує показники безпосередніх та віддалених результатів лікування.

513. Прогностические факторы в оценке прогрессии индолентных неходжкискиных лимфом

Т.П. Николаенко-Камышова, И.В. Бельский, В.Ф. Завизион, Н.С. Николаенко

Городская многопрофильная клиническая больница № 4, Днепропетровск

Днепропетровская государственная медицинская академия

Диагностика, лечение и прогнозирование лимфопрлиферативных заболеваний с учетом их агрессивности и способности к трансформации требуют тщательного изучения. Особого внимания заслуживают индолентные В-клеточные неходжкискиные лимфомы. Цель работы — изучение особенностей биологического поведения и лечения В-лимфом из малых лимфоцитов/хронического лимфолейкоза (В-ЛМЛ/ХЛЛ).

Проанализировано 39 случаев В-ЛМЛ/ХЛЛ, из них мужчины — 31, женщины — 8 в возрасте 35–74 лет. Изучены клинические, лабораторные и иммуноморфологические данные. Иммуноморфологическое исследование проведено на срезах ткани пораженных лимфоузлов (ЛУ) и/или лимфоноконцентрата крови больных. II стадию имели 28 больных, III — 11. Общесоматический статус по шкале ECOG: I — 4 больных, II — 31, III — 4. У 9 больных отмечалась В-симптоматика и проявления катаболического синдрома (КС). У 5 пациентов были поражены ЛУ средостения, печень и селезенка. Уровень лактатдегидрогеназы превышал референтные значения у 21 больного.

Наиболее значимыми морфологическими признаками опухолевой прогрессии и неблагоприятного прогноза течения неходжкискиной В-ЛМЛ/ХЛЛ были: рост полиморфизма и атипичии диагностических клеток; появление опухолевых форм, подобных пролимфоцитам; нивелирование соотношения $Ig\kappa/Ig\lambda > 3$; снижение экспрессии опухолевыми клетками CD5 и CD23 с одновременным повышением CD22 и CD38. Изначально у этой группы больных имело место поражение наддиафрагмальных ЛУ. При поражении ЛУ средостения с развитием синдрома верхней полой вены и выраженным КС, несмотря на проведение адекватной цитостатической терапии, отмечена быстрая опухолевая прогрессия. При этом у 3 человек имел место интоксикационный компонент, иммунодефицит с присоединением оппортунистических инфекций, в том числе вирусных.

При наличии поражения ЛУ средостения пациентов с В-ЛМЛ/ХЛЛ следует отнести к группе высокого риска, а следовательно, применить более агрессивные режимы ПХТ.

514. Досвід застосування талідоміду в лікуванні множинної мієломи в Україні

О.І. Новосад¹, І.А. Крячок¹, Т.В. Каднікова¹, О.М. Алексик¹, І.Б. Титоренко¹, С.В. Куцевий¹, Я.В. Пастушенко¹, К.С. Філоненко¹, А.В. Мартинчик¹, Н.І. Костюкова² І.А. Філоненко³,

Ю.О. Гусаченко³, П.Е. Каплан⁴, А.В. Усенко⁴

¹Національний інститут раку, Київ

²Київський центр трансплантації кісткового мозку, Київ

³Обласна клінічна лікарня, Полтава

⁴Міська багатопрофільна клінічна лікарня № 4, Дніпропетровськ

Множинна мієлома (ММ) становить 10% усіх гемобластозів. Протягом останніх років у практику лікування даного за-